UNIWERSYTET SZCZECINSKI
RPW/4381/2024 P
Data:2024-03-06

UNIWERSYTET JAGIELLOŃSKI
W KRAKOWIE

Kraków, 25.02.2024 r.

Prof. UJ dr hab. Anna Wziątek-Staśko
Katedra Zarządzania Strategicznego
Wydział Zarządzania i Komunikacji Społecznej
Instytut Ekonomii, Finansów i Zarządzania
Uniwersytet Jagielloński w Krakowie

RECENZJA

rozprawy doktorskiej mgr Izabeli Osek

pt.: „ZARZĄDZANIE KAPITAŁEM LUDZKIM W ORGANIZACJACH MEDIALNYCH POD WPŁYWEM ZJAWISKA KONWERGENCJI MEDIÓW",

napisanej pod kierunkiem naukowym promotora rozprawy-
dr hab. Ewy Mazur-Wierzbickiej, prof. US

I FORMALNO-PRAWNE PODSTAWY SPORZĄDZENIA RECENZJI

Formalną podstawą sporządzenia niniejszej recenzji jest pismo przewodnie Pana dra hab. Wojciecha Drożdża, prof. US- przewodniczącego Rady Naukowej Instytutu Zarządzania Uniwersytetu Szczecińskiego z dnia 18 grudnia 2023 roku (RDC.600.12P.2.2023), informujące o powierzeniu mi funkcji recenzenta w przewodzie doktorskim Pani mgr Izabeli Osek. Przedmiotem recenzji jest rozprawa Pani mgr Izabeli Osek, pt.: *„Zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych pod wpływem zjawiska konwergencji mediów"*, przygotowana pod kierunkiem Pani dr hab. Ewy Mazur-Wierzbickiej, prof. US- promotora rozprawy.

Podstawą prawną prowadzonego postępowania jest art. 187 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2023, poz. 742, z późn. zm.). Zgodnie z treścią art. 187 (pkt. 1 oraz 2) wyżej wymienionej ustawy: "*Rozprawa doktorska prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie albo dyscyplinach oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej (...) Przedmiotem rozprawy doktorskiej jest oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, oryginalne rozwiązanie w*

zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze gospodarczej lub społecznej albo oryginalne dokonanie artystyczne. Mając na uwadze powyższe, dokonując oceny rozprawy doktorskiej Pani mgr Izabeli Osek, przyjęto następujące kryteria: wybór i znaczenie podjętej tematyki; poprawność formułowania problemów badawczych, celów, hipotez; zastosowane metody i narzędzia badawcze; struktura i treść merytoryczna rozprawy oraz wykorzystane źródła.

II WYBÓR I ZNACZENIE PODJĘTEJ TEMATYKI

Problematykę podjętą przez Autorkę dysertacji uważam za interesującą, aktualną i ważną, zarówno ze względów teoriopoznawczych, jak i utylitarnych. Tytuł rozprawy eksponuje kategorie badawcze o istotnym znaczeniu dla dziedziny nauk społecznych, wskazując ich przynależność do dwóch dyscyplin naukowych: nauki o zarządzaniu i jakości oraz nauki o komunikacji społecznej i mediach. Interdyscyplinarność pracy stanowi dowód dużej dociekliwości naukowej doktorantki, ale też podnosi poziom oczekiwań w zakresie prowadzonych przez nią dywagacji. Przyjęta formuła tytułu kieruje uwagę na trzy wiodące kategorie badawcze: "*zarządzanie kapitałem ludzkim*", "*organizacje medialne*" oraz "*konwergencja mediów*". Każdy z wyżej wymienionych obszarów badawczych, traktowany odrębnie, to szerokie pole do eksploracji. Autorka podjęła trud identyfikacji wzajemnych powiązań między nimi, co stanowi duże wyzwanie, gdyż są one nieoczywiste i trudne w procesie konceptualizacji. Stopień trudności wzrasta w związku ze specyfiką każdej z kategorii, którą determinuje ogromna dynamika zmian i wynikająca z tego konieczność procesowego podejścia. Kategorią, która wydaje się szczególnie kłopotliwa jest "konwergencja mediów", także przez autorkę uznana za pojęcie niejednoznaczne. Skomplikowany charakter problematyki dotyczącej zarządzania kapitałem ludzkim, odmienność oraz duża różnorodność cech organizacji medialnych i ich mechanizmów działania, dodatkowo powiązanych z konwergencją mediów, to zadanie niełatwe, wymagające dużej uwagi i dociekliwości naukowej. Warto podkreślić, iż autorka dysertacji poradziła sobie z podjętym wyzwaniem w sposób absolutnie satysfakcjonujący. Sformułowany przez nią temat rozprawy zachowuje pełną spójność, zarówno ze specyfiką rozważań właściwych dla wskazanych wyżej dyscyplin naukowych, jak i zawartością merytoryczną rozprawy. Mimo, iż każda z przedmiotowych kategorii, eksplorowana odrębnie, znalazła już należne jej miejsce w obszarze zainteresowań wielu badaczy, to ich połączenie nadal stanowi inspirację do podjęcia kolejnych poszukiwań. Fakt ten umiejętnie dostrzegła i wykorzystała Autorka dysertacji. Identyfikując zależność między wybranymi aspektami procesu zarządzania kapitałem ludzkim, organizacji medialnych oraz konwergencji mediów, zwróciła uwagę na intrygujący przedmiot rozważań o

wieloaspektowym charakterze. Przyjęta przez Autorkę formuła tytułu jest wymagająca, a problem badawczy ambitny i trudny do zbadania. Głębia rozważań podjętych przez Autorkę stanowi o jej dojrzałości naukowej oraz niewątpliwej odwadze, jako badaczki.

III POPRAWNOŚĆ FORMUŁOWANIA PROBLEMÓW BADAWCZYCH, CELÓW ORAZ HIPOTEZ

Szczegółowej prezentacji metodyki badań, w tym celu głównego, celów szczegółowych, hipotezy głównej, hipotez szczegółowych, głównego problem badawczego oraz szczegółowych problemów badaczych, dokonano w rozdziale piątym rozprawy. Została ona poprzedzona pogłębioną, rzetelną analizą literatury, z zachowaniem dużej spójności oraz przejrzystości prowadzonych wywodów, co należy podkreślić jako niewątpliwy atut rozprawy. Autorka, z należytą starannością odniosła się do przeglądu literatury, w precyzyjny sposób identyfikując lukę teoriopoznawczą, której trud eliminacji stał się przedmiotem podjętych przez nią rozważań.

Przyjęta formuła celu głównego w brzmieniu: *"identyfikacja, zbadanie i ocena przemian, jakie zachodzą w zarządzaniu kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych pod wpływem konwergencji mediów"* jest generalnie poprawna, choć pewną wątpliwość budzi sformułowanie „zbadanie i ocena (...) przemian". Takie ujęcie sugeruje zamiar spojrzenia na analizowaną zależność jako na „proces" i osadzenie go w dłuższej perspektywie czasowej, czego nie identyfikujemy w pełni w przedmiotowej rozprawie. Zebrany przez doktorantkę materiał faktograficzny dostarczył informacji dotyczących oceny istnienia wpływu konwergencji mediów na proces zarządzania kapitałem ludzkim (w ujęciu *ogólnym*) oraz na wybrane *elementy* procesu zarządzania kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych (tj. rekrutację, selekcję, szkolenie i rozwój, wynagradzanie i motywowanie oraz kontrolowanie i ocenianie). Przyjęta skala oceny wpływu konwergencji mediów na proces zarządzania kapitałem ludzkim pozwoliła na ustalenie, czy wpływ był „pozytywny", czy „negatywny", nie pozwoliła natomiast na ocenę zakresu tegoż wpływu. W mojej ocenie najbardziej problematyczna jest kategoria oceny wpływu „ani pozytywnie, ani negatywnie", wskazana przez dużą część badanych respondentów, rodząca pytanie o rzeczywisty rodzaj wpływu. Podobny problem identyfikujemy w odniesieniu do skali oceny wpływu konwergencji mediów na wybrane elementy procesu zarządzania kapitałem ludzkim. W tym przypadku autorka posłużyła się skalą: „brak wpływu", „niski wpływ", „umiarkowany wpływ", „wysoki wpływ", „bardzo wysoki wpływ". Wątpliwość budzi poprawność formuły: „niski/wysoki" wpływ oraz odmienność tej formy, w porównaniu do oceny wartościującej: „pozytywny/negatywny", przyjętej w pierwszym przypadku. Lepszym rozwiązaniem byłoby ujednolicenie skal, co

pozwoliłoby na bardziej trafne dokonanie oceny porównawczej lub konstrukcja skali w oparciu o przykładowe kategorie: "duży/mały wpływ", „znaczący/ mało znaczący wpływ", itp. Przyjęta forma „niski/umiarkowany/wysoki wpływ" nie dostarcza bowiem wiedzy, czy chodzi o wpływ pozytywny, czy negatywny. Podobny niedosyt budzą skale zaprezentowane w tabelach 55 oraz 56, także 61. Wariant odpowiedzi *„ani tak, ani nie"*, odnoszący się do przykładowego stwierdzenia: „w zarządzaniu organizacją medialną lepiej sprawdzi się profesjonalny menedżer" (tabela 56- s. 305), czy „menedżer medialny powinien posiadać cechy przywódcze (np. charyzmę, odporność na stres, silną motywację wewnętrzną, wizjonerstwo)" (tabela 61- s. 311), niestety ponownie nie pozwala rozwikłać problemu, kogo respondenci wskazują jako postać optymalną w tym względzie i jaki zakres kompetencji wskazują jako pożądany, a szkoda. Istotnym uzupełnieniem treści, wskazanych wyżej i czynnikiem redukującym niedosyt, są przeprowadzone przez doktorantkę wywiady. Materiał faktograficzny zgromadzony w następstwie zastosowania triangulacji metod badawczych pozwolił finalnie zrealizować przyjęty cel główny badań.

Abstrahując od przyjętej formuły celu głównego, autorka rozprawy przyjęła szereg celów szczegółowych, wyodrębnionych z uwagi na kilka kategorii:

1/ cele poznawcze:

- zintegrowanie dotychczasowego dorobku nauk o zarządzaniu i jakości w zakresie podejścia do zarządzania kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych,
- przegląd i usystematyzowanie pojęć związanych z kapitałem ludzkim, konwergencją mediów, systemem medialnym,
- konceptualizacja zarządzania kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych,
- konceptualizacja konwergencji mediów;

2/ cele metodyczne:

- opracowanie empirycznego podejścia właściwego dla oceny poziomu wpływu na zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych, wywieranego przez konwergencję mediów,
- ocena wykorzystania metod badawczych dla zbadania, jaki wpływ na zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych wywiera konwergencja mediów,
- opracowanie autorskich narzędzi badawczych w postaci kwestionariusza ankiety i kwestionariusza wywiadu pogłębionego;

3/ cele empiryczne:

- ocena wpływu konwergencji mediów na organizacje medialne,
- identyfikacja etapów konwergencji mediów w organizacjach medialnych,
- identyfikacja strategii konwergencyjnych w organizacjach medialnych,

- identyfikacja i ocena wpływu konwergencji mediów na elementy zarządzania kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych,
- identyfikacja i ocena wpływu konwergencji mediów na narzędzia zarządzania kapitałem ludzkim stosowane w organizacjach medialnych,
- identyfikacja osób odpowiedzialnych za ZKL w organizacjach medialnych,
- ocena wyzwań dla kadry menedżerskiej w kontekście kapitału ludzkiego w organizacjach medialnych będących pod wpływem konwergencji mediów;

4/ cele utylitarne:

- sformułowanie rekomendacji dla kadry zarządzającej organizacjami medialnymi, dotyczących sposobów zarządzania kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych, pozostających pod wpływem konwergencji mediów.

Formuła celów *poznawczych, empirycznych* oraz *utylitarnych* nie budzi zastrzeżeń. Cele są kompletne a ich formuła logicznie uporządkowana, wpisują się w zakres prowadzonych w rozprawie dywagacji, także znajdują powiązanie z formułą celu głównego. Jedynie ujęcie treści w postaci celów *metodycznych* wydaje się nieco niezrozumiałe i niepoprawne stylistycznie. Chodzi o formułę: *„opracowanie empirycznego podejścia właściwego dla oceny poziomu wpływu na zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych, wywieranego przez konwergencję mediów"* oraz *„ocena wykorzystania metod badawczych dla zbadania, jaki wpływ na zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych wywiera konwergencja mediów"*. Jak można domniemać nie jest to usterka zamierzona, a jedynie błędne ujęcie.

Dokonując oceny treści głównego problemu badawczego, w brzmieniu: „w jaki sposób konwergencja mediów wpłynęła na zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych?" można uznać, iż został on rozwiązany w zakresie jak opisany wyżej. Nie budzi zastrzeżeń treść szczegółowych problemów badawczych, w ujęciu jak niżej:

- jaki wpływ konwergencja mediów wywiera na organizacje medialne?
- na jakich etapach znajduje się konwergencja mediów w organizacjach medialnych?
- jakie strategie konwergencyjne przyjmowane są w organizacjach medialnych?
- jaki wpływ konwergencja mediów wywiera na elementy i narzędzia ZKL?
- kto jest odpowiedzialny za zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych pod wpływem konwergencji mediów?
- jakie wyzwania stoją przed menedżerami medialnymi w obliczu konwergencji mediów?

Istotne miejsce w dysertacji zajmują hipotezy badawcze. Hipoteza główna o treści: *„zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych pozostaje pod wpływem konwergencji mediów"* jest spójna z celem głównym rozprawy oraz jej tytułem. Spójność

opisaną wyżej zachowują również hipotezy szczegółowe (wymienione poniżej), choć ich liczba (aż dwanaście) wydaje się nader duża:

- H1: etapy konwergencji mediów na jakich znajdują się w organizacje medialne różnią się od siebie istotnie w zależności od branży medialnej (radio, prasa, TV),
- H2: etapy konwergencji mediów na jakich znajdują się w organizacje medialne różnią się od siebie istotnie w zależności od formy własności organizacji medialnych.
- H3: znajomość i implementacja strategii konwergencyjnych przez menedżerów medialnych różni się istotnie statystycznie w zależności od branży medialnej (radio, prasa, TV),
- H4: znajomość i implementacja strategii konwergencyjnych przez menedżerów medialnych różni się istotnie statystycznie w zależności od formy własności organizacji medialnych (niepubliczna, publiczna),
- H5: wpływ konwergencji mediów na poszczególne elementy ZKL jest odmienny w zależności od branży medialnej (radio, prasa, TV),
- H6: wpływ konwergencji mediów na poszczególne elementy ZKL jest odmienny w zależności od formy własności organizacji medialnych,
- H7: ocena wpływu konwergencji mediów na ZKL w organizacjach medialnych różni się istotnie w zależności od branży medialnej (radio, prasa, TV),
- H8: ocena wpływu konwergencji mediów na ZKL w organizacjach medialnych różni się istotnie w zależności od formy własności organizacji medialnych,
- H9: identyfikacja osób odpowiedzialnych za ZKL w organizacjach medialnych różni się od siebie istotnie w zależności od branży medialnej (radio, prasa, TV),
- H10. identyfikacja osób odpowiedzialnych za ZKL w organizacjach medialnych różni się istotnie w zależności od formy własności organizacji medialnych,
- H11: obszary stanowiące wyzwania dla menedżerów medialnych różnią się od siebie istotnie w zależności od branży medialnej (radio, prasa, TV),
- H12: obszary stanowiące wyzwania dla menedżerów medialnych różnią się od siebie istotnie w zależności od formy własności organizacji medialnych.

Hipotezy szczegółowe, w mojej ocenie, są komplementarne i spójne z celami szczegółowymi. Wszystkie zostały zweryfikowane poprawnie, umożliwiając tym samym dokonanie weryfikacji hipotezy głównej oraz realizację celu głównego rozprawy.

IV ZASTOSOWANE METODY I NARZĘDZIA BADAWCZE ORAZ STRONA FORMALNA DYSERTACJI

Część empiryczna dysertacji stanowi dojrzałe opracowanie, zaprezentowane w sposób szczegółowy, a zarazem w pełni przejrzysty. Pani mgr Izabela Osek z dużą uwagą odniosła się do przedstawienia wszystkich zmiennych oraz metod i narzędzi badawczych. Udowodniła wysoki poziom znajomości nie tylko szerokiego spektrum tychże narzędzi oraz metod, ale także umiejętność ich zastosowania w profesjonalny sposób. W procesie poszukiwania odpowiedzi na pytania badawcze, realizacji celów badań oraz weryfikacji hipotez badawczych autorka dokonała systematycznego przeglądu literatury, poprzedzonego analizą danych zastanych (*desk research*) oraz kwerendą bibliograficzną. Posłużyła się triangulacją metod, wykorzystując zarówno metody ilościowe (*CAWI- ankieta internetowa*), jak i jakościowe (*Wywiad- IDI*), opierając się na sekwencyjnej strategii eksplanacyjnej. Wiodące miejsce w procesie badawczym, przeprowadzonym przez autorkę rozprawy, zajęło wykorzystanie autorskiej formuły kwestionariusza ankiety (jako techniki wpisującej się w zakres zastosowanych metod ilościowych) oraz indywidualne wywiady pogłębione w formie wywiadu swobodnego, z zarysowanym scenariuszem badania (jako techniki reprezentującej spectrum metod jakościowych). Wybór formy wywiadu nieustrukturyzowanego, z możliwością kierowania do respondentów pytań otwartych, postrzegam w pełni pozytywnie. Podkreślona wcześniej trudność w dokonaniu konceptulizacji wybranych kategorii badawczych, to czynnik mogący istotnie redukować precyzję prowadzonych badań i prawdziwość konkluzji z nich wynikających. Zastosowana technika wywiadu, zgodnie zresztą z zapowiedzią doktorantki, pozwoliła szerzej poznać opinie, motywacje i wartości, uosabiane przez uczestników badań. Pozwoliła także na głębsze spojrzenie oraz dostrzeżenie mechanizmów, którymi w codziennej pracy kierują się organizacje medialne, w czasach przemian spowodowanych konwergencją mediów.

Wszystkie narzędzia badawcze zostały szczegółowo scharakteryzowane. Dobór próby badawczej nie budzi zastrzeżeń. Metody badawcze są zróżnicowane i adekwatne do sformułowanego problemu badawczego oraz rodzaju prowadzonych badań. Doktorantka udowodniła, iż portrafi się nimi posługiwać z dużą wprawą. Pewne wątpliwości budzą przyjęte skale, na których doktorantka oparła swój autorski kwestionariusz ankiety, na co zwrócono uwagę w poprzedniej części niniejszej recenzji.

Reasumując, przyjęte postępowanie badawcze pozwoliło osiągnąć wszystkie cele oraz zweryfikować wszystkie hipotezy. Stosowne wnioski zaprezentowano w sposób prawidłowy oraz wyczerpujący w rozdziale szóstym rozprawy. Jako formę prezentacji wyników badań wykorzystano ujęcie tabelaryczne. Postępowanie badawcze zostało zrealizowane zgodnie z

procedurą diagnostyczną, odpowiadającą standardom przewidzianym dla tego typu postępowań. Doktorantka zaprezentowała wyniki badań w sposób przejrzysty.

Dokonując oceny strony formalnej dysertacji należy stwierdzić, iż została ona napisana językiem komunikatywnym, w sposób logiczny i czytelny. Autorka dysertacji sprawnie i bez jakichkolwiek zastrzeżeń, posługuje się terminologią właściwą dla dyscyplin, w których osadzona jest tematyka jej pracy doktorskiej, potwierdzając wysoki poziom erudycji oraz kompetencji w zakresie eksplorowanej tematyki. Mimo identyfikacji pewnych słabości językowo-stylistycznych moja finalna opinia na temat zastosowanych metod i narzędzi badawczych oraz strony formalnej dysertacji jest jednoznacznie pozytywna.

V STRUKTURA I TREŚĆ MERYTORYCZNA ROZPRAWY ORAZ WYKORZYSTANE ŹRÓDŁA

Przedstawiona do recenzji rozprawa doktorska ma charakter teoretyczno-empiryczny. Składa się ze wstępu, sześciu rozdziałów (cztery rozdziały teoretyczne oraz dwa empiryczne) i zakończenia. Dodatkowo zawiera streszczenie w języku polskim oraz angielskim, bibliografię, spis tabel, rysunków oraz załączników. Całość obejmuje 399 stron, w tym 208 stron stanowi część teoretyczna, a 136- część empiryczna. Bibliografia obejmuje 786 pozycji literaturowych (w tym 38 źródeł netograficznych oraz 9 aktów prawnych), w dużej mierze opracowań anglojęzycznych, co stanowi niewątpliwy atut i wyraz dużego zaangażowania oraz dociekliwości naukowej autorki. Dobór tematyki, wykorzystanych w dysertacji publikacji, jest w pełni zgodny z zawartością merytoryczną rozprawy. Aktualność pozycji literaturowych nie budzi zastrzeżeń. Struktura pracy jest prawidłowa. Jej układ jest logiczny, transparentny, treść poszczególnych rozdziałów dostosowana do przyjętej formuły celów i hipotez badawczych oraz zakresu problemowego dysertacji.

Wstęp stanowi syntetyczne wprowadzenie do właściwej treści rozprawy, precyzując jednocześnie kluczowe aspekty stanowiące jej zawartość. W tej części istotne miejsce zajmuje również charakterystyka poszczególnych rozdziałów pracy, jej celów oraz hipotez badawczych.

Rozdział pierwszy (s.13-51) obejmuje cztery podrozdziały. W całości został poświęcony tematyce dotyczącej zarządzania kapitałem ludzkim, w ujęciu ogólnym. Szczególne miejsce zajmują w nim rozważania dotyczące istoty zarządzania kapitałem ludzkim, ewolucji teorii kapitału ludzkiego, przedmiotowego charakteru procesu zarządzania kapitałem ludzkim oraz charakterystyka wybranych jego elementów.

Rozwinięcie, a zarazem pogłębienie, rozważań podjętych w rozdziale pierwszym stanowi rozdział drugi (s. 52-99), obejmujący kolejne pięć podrozdziałów. W tej części pracy wyeksponowano wiodące aspekty dotyczące zarządzania kapitałem ludzkim, odnosząc je już

ściśle do branży medialnej. Zwrócono także uwagę na rolę kadry menedżerskiej w organizacjach medialnych.

Rozdział trzeci (s. 100-155), to część dysertacji poświęcona kolejnej z eksplorowanych kategorii badawczych- konwergencji mediów, zaprezentowana w perspektywie dualnej- zarówno teorii, jak i organizacji medialnych. W przedmiotowym rozdziale, z dużą starannością odniesiono się do przedstawienia definicji konwergencji mediów, uwarunkowań powstania i rozwoju konwergencji mediów, typów i faz tegoż procesu. Dokonano weryfikacji zależności występującej między konwergencją mediów, a "mediami tradycyjnymi" i "nowymi". Wyeksponowano kluczowy, z punktu widzenia tematu pracy, wpływ konwergencji mediów na kapitał ludzki w organizacjach medialnych.

Rozdział czwarty, to ostatni z rozdziałów teoretycznych pracy (s. 156-209), będący dopełnieniem rozważań podjętych w rozdziałach poprzedzających go. Treści ujęte w tej części dotyczą charakterystyki polskiego systemu medialnego i organizacji medialnych z perspektywy teoretycznej. Istotne w przyjętych rozważaniach jest odniesienie się do specyfiki mediów publicznych oraz niepublicznych, także wskazanie na istotę i rolę grup medialnych.

Rozdział piąty (s. 209-256) oraz szósty (s. 257-337) to dwa rozdziały, stanowiące część empiryczną pracy. W rozdziale piątym autorka zaprezentowała szczegółowe informacje dotyczące założeń metodologicznych (cele, hipotezy, problemy badawcze), przedstawiła metody i techniki badawcze oraz opisała przebieg procesu badawczego wraz z prezentacją próby badawczej. Rozdział szósty stanowi dopełnienie rozdziału piątego. W jego treści odnajdujemy bogaty materiał faktograficzny, zebrany w następstwie przeprowadzonych przez doktorantkę badań. Istotne miejsce w tej części zajmują wnioski oraz rekomendacje dla praktyki. Finalnym elementem rozprawy jest "zakończenie", stanowiące ostateczne podsumowanie podjętych przez autorkę rozważań.

Reasumując, finalna ocena struktury i treści merytorycznej rozprawy oraz wykorzystanych źródeł jest również jednoznacznie pozytywna. Autorka dysertacji z dużą uwagą i dociekliwością odniosła się do przeprowadzenia studiów literaturowych, o czym świadczy między innymi ich liczba (786).

Formułując ostateczną konkluzję, warto wyeksponować kilka kluczowych atutów rozprawy:

- wymagający obszar badawczy,
- aktualność tematu,
- wysoki poziom trudności konceptualizacji i operacjonalizacji zmiennych,
- ponadprzeciętna liczba pozycji bibliograficznych oraz duży poziom szczegółowości podczas ich eksploracji,

- różnorodość metod i narzędzi, wykorzystanych w procesie badawczym,
- duża precyzja podczas prezentacji materiału faktograficznego (metodyki badań oraz wyników badań),
- wysoki poziom dociekliwości oraz dojrzałości naukowej,
- dokładność oraz sumienność, zwłaszcza w odniesieniu do przygotowania strony formalnej rozprawy.

VI KONKLUZJA

Rozprawa doktorska autorstwa Pani mgr Izabeli Osek, pt.: *„Zarządzanie kapitałem ludzkim w organizacjach medialnych pod wpływem zjawiska konwergencji mediów"*, przygotowana pod kierunkiem Pani dr hab. Ewy Mazur-Wierzbickiej, prof. US- promotora rozprawy, w mojej ocenie, bez zastrzeżeń spełnia wymogi rozprawy doktorskiej, określone w art. 187 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2023, poz. 742, z późn. zm.).

Recenzowana rozprawa jest opracowaniem oryginalnym, prezentującym wysoki poziom merytoryczny oraz edytorski. Autorka pracy udowodniła, iż w sposób samodzielny oraz dojrzały potrafi przygotować oraz przeprowadzić badania naukowe, w oparciu o poprzedzające je studia bogatej literatury tematu. Duża precyzja oraz rzetelność to dodatkowe atuty rozprawy, zawierającej wartościowe konkluzje oraz rekomendacje dla praktyki biznesowej.

Mając na uwadze powyższą opinię wnioskuję o dopuszczenie pracy doktorskiej Pani mgr Izabeli Osek do publicznej obrony na Uniwersytecie Szczecińskim.

Dr hab. Anna Wziątek-Staśko, prof. UJ

Kraków, 25.02.2024 r.

Wziątek-Staśko Anna